

KABAI LÓRÁNT

belátások újév napján

ha egyértelmű, hogy **(1)** minden vonal felfeslik (és nem is feltétlenül azért, mert a csodajelet nem vesszük észre), és ha a kijelentés banalitása ellenére is leginkább **(2)** atomizált, magányos véglényeknek tűnünk föl, valamint ha **(3)** *most tél van, zengő érc és hólánc és halál*, akkor még **(4)** a szomorú karc is elmosódik, **(5)** rend csak kívül lehet, már ha — és **(6)** a kimetszett („megszüntetve megőrzött”) egyik vagy másik fél sem *út*. azaz **(7)** nem tudok én, nem szeretek semmit, holott csak **(8)** a tudatalattim meg a felettes énem szórakozik kedélyesen, miközben **(9)** tettem, amit nem tettem, és mondtam, amit nem mondtam, csak **(10)** ledermedek, ha mintha már mást dermesztettem volna kővé — s meglehet, **(11)** minden egész meggyötör, akkor is csak a szerepeket játsszuk túl —, **(12)** a démon úgyszemint hibázik, és **(13)** már az sincs, hogy ha nem változtat-hatsz meg semmit, akár ki is rúghatsz a hámból, mert nincs hám, és **(-1)** *nincs kígyó, nincs béka, szentelt víz van és búzakenyér*; kétezer-tizenkettő január egy, dél.

légypapír

tegnap este a tudatalattimmal ittam itthon. nem igazán vagyunk jóban, és ismét csak komoly összetűzésbe keveredtünk, féltem is, hogy esetleg durva verekedés lesz a vége. már épp arra gondoltam, hogy akkor most jön a szokásos, azt mondja megint, „intézzük el kulturáltan, szkanderrel, úgyszemint erősebb az argumentációs bázisom”, de aztán csak ültünk a sötétben, csöndben, ő ködszemüvegben, én nap-szemüvegben. később cseréltünk. aztán megint.